

Alexandra Adornetto

Hemel

Tot de dood

Alles begon te schudden.

Ik greep de rand van de tafel vast en zag mijn verlovingsring op de geblokte vloer van het Sweethearts Café vallen. De beving duurde slechts een paar seconden, maar de jukebox stopte ermee en de geschrokken serveersters probeerden wankelend hun volle dienbladen recht te houden.

Buiten nam de hemel de kleur van een blauwe plek aan. De boomtoppen trilden alsof ze door elkaar werden geschud door een onzichtbare hand. De gelukkige, mijmerende uitdrukking op Xaviers gezicht maakte plaats voor de harde, strijdlustige blik die ik de laatste tijd veel te vaak bij hem had gezien. Ik greep zijn hand steviger vast, sloot mijn ogen en wachtte op het verblindende licht dat nu ieder moment kon komen om me terug te halen naar mijn gevangenis in de lucht.

Maar even later hield het trillen op en ging het leven gewoon door. Iedereen had zich schrap gezet voor iets ergers, en er klonk een collectieve zucht van verlichting toen het hierbij bleef. De gasten lachten en maakten opmerkingen over de onvoorspelbaarheid van Moeder Natuur, terwijl de serveersters snel de rommel van omgevallen drankjes opruimden. Niemand bleef lang stilstaan bij wat er was gebeurd; waarschijnlijk zou het nog een paar dagen een nieuwtje blijven en dan weer worden vergeten. Maar Xavier en ik lieten ons niet zo gemakkelijk voor de gek houden. Er was onrust in het Koninkrijk; we voelden het.

Ik overwoog tegen Xavier te zeggen dat dit misschien toch niet zo'n goed idee was, dat we de ring van zijn grootmoeder moesten

terugbrengen en terug moesten rijden naar Bryce Hamilton voor de rest van de diploma-uitreiking. Als we opschoten, zouden we waarschijnlijk nog wel op tijd komen en kon hij zijn afscheidsrede nog houden. Maar hoe langer ik naar hem keek, hoe minder overtuigd ik daarvan raakte.

Mijn plichtsgevoel zei me dat het verstandiger was om gehoor te geven aan deze waarschuwing, ons braaf aan de regels te houden en niet tegen de wil van de hemel in te gaan. Maar ik voelde een opstandigheid vanbinnen waardoor ik wist dat het te laat was om terug te gaan. Ik liet het verlegen meisje dat ik ooit was geweest als een muurbloempje op een dansfeest langs de kant zitten en gaf de teugels over aan de nieuwe Beth. Ik kende haar nog niet zo goed, maar om de een of andere reden had ik het gevoel dat ze er de hele tijd al was geweest, als een invalster die in de coulissen wachtte op haar moment om te stralen.

Het was die Beth die opstond en haar tas van de stoel pakte. ‘Kom mee.’

Xavier gooide geld op tafel en volgde me naar buiten. Hij tuurde omhoog naar de zon, die ongemerkt weer was verschenen, en slaakte een diepe zucht. ‘Denk je dat dat voor ons bedoeld was?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde ik. ‘Misschien zoeken we er te veel achter.’

‘Misschien,’ zei Xavier. ‘Maar zo’n beving heb ik nog nooit meegemaakt, en ik woon hier al mijn hele leven.’

Ik keek in beide richtingen langs de hoofdstraat. De mensen leken gewoon door te gaan met hun leven. Verderop zag ik de sheriff staan, die bezig was een paar nerveuze toeristen gerust te stellen. We hoorden zijn kalme stem. ‘U hoeft zich geen zorgen te maken, mevrouw. We hebben hier haast nooit last van aardbevingen, maar het stelt niets voor.’

De toeristen leken gerustgesteld, maar ik wist dat die aardbeving niet zomaar toeval kon zijn. Het was duidelijk een waarschuwing van boven, niet bedoeld om echte schade aan te richten, maar wel om onze aandacht te trekken. En dat was gelukt.

‘Beth?’ Xavier aarzelde. ‘Wat gaan we nu doen?’

Ik keek naar de Chevrolet die aan de overkant geparkeerd stond; het zou ons vijf minuten kosten om naar de kapel aan de waterkant

te rijden, waar priester Mel op ons wachtte. Ik dacht terug aan ons eerste bezoek aan hem, toen Gabriël, Ivy en ik pas in Venus Cove waren. Hoewel het nooit met zo veel woorden was gezegd, wist hij toen al wat we waren; de uitdrukking op zijn gezicht sprak boekdelen. Ik betrapte mezelf op de gedachte dat als een vroom man zoals priester Mel ons huwelijk wilde inzegenen, hij dus kennelijk in onze relatie geloofde. Het was geruststellend om te weten dat we in ieder geval één bondgenoot hadden.

Even was ik in een innerlijke strijd verwickeld, maar toen viel mijn blik op een oud echtpaar dat op een houten bankje op het plein zat. De man hield de hand van zijn vrouw vast en keek glimlachend voor zich uit terwijl de wind zijn grijze haar in beweging bracht en de zon in zijn nek scheen. Ik vroeg me af hoe lang ze al bij elkaar waren, hoeveel van hun levensreis ze samen hadden gedeeld.

Het was een stralende middag en de berken langs de stoep stonden te glinsteren in de zon. Ik keek naar een langskomende jogger met een iPod en een jongetje dat door het raampje van een auto gekke bekken trok naar voorbijgangers. Ik was dan misschien niet in deze wereld geboren, maar ik wist dat ik het recht had verdiend om hier te zijn. En ik was niet van plan dat recht zomaar weer af te staan.

Ik nam Xaviers gezicht tussen mijn handen. ‘Als ik me niet vergis... had je me ten huwelijk gevraagd.’

Hij keek me heel even onzeker aan, maar toen snapte hij het en glimlachte breed. Hij greep met hernieuwd enthousiasme mijn hand vast, en samen holden we naar de wachtende Chevy. Op de achterbank lagen nog onze baretten en toga's voor de diploma-uitreiking, maar we merkten ze geen van beiden op. We zeiden niets terwijl Xavier het gaspedaal intrapte en we naar de kust scheurden. Eventuele twijfels verdwenen als sneeuw voor de zon. Wat er ook gebeurde, we zetten ons plan door.

Saint Mark's was een hardstenen kapel die vlak na de Burgeroorlog was gebouwd door Europese kolonisten. Achter het smeedijzeren hek leidde een keienpaadje met bloemperken vol grasklokjes erlangs naar de eiken boogdeuren. Het was de oudste katholieke kerk in de gemeente; in de tuin aan de zijkant stond een gedenkmuur

met de namen van gesneuvelde soldaten erop. Saint Mark's was belangrijk voor Xavier en zijn familie. Hij was er als kind al naar de zondagsschool gegaan en had aan alle kerstopvoeringen meegedaan tot hij op een leeftijd kwam dat hij zich daarvoor begon te schamen. Priester Mel kende alle kinderen van het gezin Woods persoonlijk. Over een paar weken zou hij ook het huwelijk inzeggen van de oudste dochter van het gezin, Claire. Xavier zou dan bruidsjonker zijn.

Zodra we naar binnen liepen, viel de drukte van de buitenwereld helemaal weg. Onze voetstappen weerkaatsten op het rooddooraderde marmer van de vloer. Stenen zuilen torenden boven ons uit naar het gewelfde plafond. Een beeld van Jezus aan het kruis domineerde het schip van de kerk. Zijn gekroonde hoofd was gebogen, maar Zijn ogen waren naar de hemel gericht. Mozaïekportretten van heiligen die als martelaar waren gestorven staarden op ons neer vanaf het plafond. In de kapel hing een gedempt, goudkleurig licht, dat haast vloeibaar over het gouden tabernakel met de gewijde hosties stroomde. Aan de muren hingen schilderijen van de veertien kruiswegstaties in drukbewerkte lijsten. De bankjes waren van glanzend roodhout en er hing een zware geur van wierook. Het glas-in-loodraam boven het altaar was een afbeelding van een goudblonde Gabriël met een streng gezicht, die gekleed in een rode mantel zijn boodschap overbracht aan een verward knielende Maria. Het was vreemd om een artistieke impressie van mijn broer de aartsengel te zien. De echte Gabriël was zo knap en indrukwekkend dat een afbeelding hem nooit helemaal recht kon doen. Toch waren de kleuren prachtig en kwamen de personages voor onze ogen tot leven.

Xavier en ik bleven bij de ingang even staan om een hand in de doopvont te steken en sloegen allebei een kruisje. Zachte voetstappen kondigden priester Mels verschijnen aan. Hij droeg een volledig ambtsgewaad, dat met een ruisend geluid over de vloer streek toen hij de met tapijt beklede treden af kwam om ons te begroeten. Hij was een kalende man met twinkellende ogen, en hij omhelsde Xavier hartelijk en nam toen mijn hand tussen zijn beide handen alsof we oude kennissen waren.

‘Ik verwachtte jullie al,’ zei hij vriendelijk.

Priester Mel leidde ons naar de voorzijde van de kerk, waar we allebei voor het altaar knielden. Hij keek ons indringend aan, op zoek naar bewijzen dat we dit echt zeker wisten.

‘Het huwelijk is een serieuze verbintenis,’ zei hij. ‘Jullie zijn allebei nog erg jong. Hebben jullie heel goed nagedacht over wat jullie op het punt staan te doen?’

‘Ja, eerwaarde, dat hebben we,’ antwoordde Xavier op een toon die zelfs de meest hardnekkige twijfelaar zou overtuigen. ‘Wilt u ons helpen?’

‘Hmm,’ was zijn brommende antwoord. ‘Wat vindt jullie familie hiervan? Zouden zij hier niet bij willen zijn, bij zo’n belangrijke gebeurtenis?’ Priester Mels blik werd streng toen hij me in de ogen keek.

‘Dit is ónze beslissing,’ zei Xavier. ‘Ik wou dat ze erbij konden zijn... maar ze zouden het gewoon niet begrijpen.’ Priester Mel knikte, peinzend over de volledige betekenis van Xaviers woorden.

‘Dit is niet zomaar kalverliefde,’ zei ik, omdat ik bang was dat hij nog meer overtuiging nodig had. ‘U hebt geen idee wat we allemaal hebben doorstaan om hier te komen. Alstublieft, we kunnen geen dag meer wachten tot we in de ogen van de Heer echt bij elkaar horen.’

Ik zag dat het priester Mel moeite kostte om zich niets van onze haast aan te trekken; een stemmetje in zijn hoofd waarschuwde hem dat hij voorzichtig moest zijn. Ik moest beter mijn best doen als ik hem wilde overtuigen.

‘Het is Gods wil,’ zei ik plotseling, en zijn ogen werden groot. ‘Hij heeft ons niet voor niets bij elkaar gebracht. Juist u zou moeten weten dat Hij een plan voor iedereen heeft, en dit is Zijn plan voor ons. Het is niet aan ons om Hem te betwijfelen. Wij willen alleen maar omarmen wat Hij tussen ons heeft laten ontstaan.’

Dat leek het ’m te doen. Priester Mel kon niet ingaan tegen iets wat een overduidelijke opdracht van boven leek te zijn. Hij wapperde in een toegeeflijk gebaar met zijn handen. ‘Goed dan. Ik zal jullie niet langer laten wachten.’ Hij wenkte iemand die tot nu toe in de schaduw verborgen was gebleven. ‘Ik heb de vrijheid genomen mevrouw Alvarez te vragen getuige te zijn.’

We keken om en zagen een vrouw die stilletjes had zitten bidden

aan het uiteinde van een bankje. Toen ze opstond en naar het altaar toe kwam, zag ik dat ze de huishoudster van de pastorie was. Mevrouw Alvarez streek denkbeeldige kreukels uit haar drukke blouse. Ze leek best opgewonden over haar kleine rol in wat in haar ogen een wilde en romantische escapade moest zijn. Toen ze sprak, klonk ze zelfs een beetje ademloos.

‘Jij bent de zoon van Bernadette, ja?’ vroeg ze met een zwaar Latijns-Amerikaans accent. Xavier knikte en sloeg zijn blik neer in de verwachting dat ze op hem zou gaan vitten. Maar mevrouw Alvarez kneep hem alleen maar samenzweerderig in zijn arm. ‘Maak je geen zorgen. Straks is iedereen blij voor jullie.’

‘Zullen we beginnen?’ vroeg priester Mel.

‘Alstublieft... *un momento*.’ Mevrouw Alvarez bekeek me met een ongelukkige blik, schudde haar hoofd en liep weg. We wachtten verward af, maar al snel keerde ze terug met een boeketje margrietten dat ze haastig uit de kapeltuin had geplukt.

‘Dank u.’ Ik glimlachte naar haar. In onze haast om hierheen te komen, hadden Xavier en ik niet veel aandacht geschonken aan details. We droegen allebei nog ons schooluniform.

‘Heel graag gedaan.’ Er verschenen lachrimpeltjes om haar ogen.

Het zonlicht dat door het glas-in-loodraam naar binnen stroomde schilderde Xavier in gouden tinten. Het zou niet eens hebben uitgemaakt als hij een verwassen korte broek had gedragen. Zijn hele verschijning was oogverblindend. Vanuit mijn ooghoeken ving ik een glimp op van mijn kastanjebruine haar met de strepen koper en brons erdoorheen. Mijn spiegelbeeld leek te gloeien. Een klein deel van me wilde dat opvatten als een teken dat onze verbintenis misschien toch de zegen had van de hemel. De aarde beefde immers niet meer, en het leek er nog niet op dat het plafond zou instorten. Misschien, heel misschien, hadden wij een liefde die zelfs de hemel moest accepteren.

Toen ik naar Xavier keek, besepte ik dat er binnen in me iets was veranderd. Ik werd nu niet overmand door de gebruikelijke vloed van emoties, een zo intense liefde dat ik soms het gevoel had dat mijn lichaam het niet allemaal kon bevatten en zou ontploffen. In plaats daarvan voelde ik een diepe rust, alsof het hele heelal zich precies zo vormde als het moest. Hoewel ik Xaviers gezicht kende

als mijn broekzak, was het elke keer dat ik naar hem keek weer alsof ik hem voor het eerst zag. Er zat zo veel diepte en complexiteit in de mooie lijnen van zijn gezicht: zijn volle lippen gekruld in een flauwe glimlach, zijn hoge jukbeenderen, zijn amandelvormige ogen met dezelfde turkooizen kleur als de ondiepe gedeelten van de oceaan. Vingers van zonlicht dansten over zijn honingblonde haar en lieten het gloeien als gepoetst messing. Zijn schooluniform, de donkerblauwe blazer met het wapen van Bryce op de borstzak, paste wel bij de ernst van de gelegenheid. Xavier prutste met zijn stropdas om hem nog eens recht te leggen. Ik kon niet zien of hij zenuwachtig was.

‘Ik moet er op m’n best uitzien vandaag,’ zei hij met een plagerige knipoog.

Priester Mel spreidde zijn handen en hield ze plechtig omhoog. ‘Jullie zijn samen naar deze kerk gekomen opdat de Heer jullie liefde kan inzegenen en bezegelen in de huwelijkse staat. Mogen jullie beiden de plichten van het huwelijk op je nemen met wederzijds respect en blijvende trouw. En dus vraag ik jullie, in aanwezigheid van de Kerk, jullie bedoelingen kenbaar te maken. Beloven jullie elkaar lief te hebben en te respecteren als man en vrouw, voor de rest van jullie leven?’

Xavier en ik keken allebei op, alsof we ons ineens bewust werden van de heiligheid van dit moment. Maar we aarzelden niet en antwoordden tegelijkertijd, alsof onze afzonderlijke persoonlijkheden zich al hadden vervlochten.

‘Dat beloven we.’

‘Geef elkaar de rechterhand om je belofte uit te spreken voor God en Zijn Kerk. Xavier, herhaal mijn woorden.’

Xavier sprak elk woord heel zorgvuldig uit, alsof ze stuk voor stuk zo veel gewicht droegen dat dit niet overhaast mocht worden. Zijn stem leek wel muziek. Ik voelde me zo licht dat ik mijn greep op zijn hand moest verstrakken, omdat ik bang was dat ik anders zou wegzweven. Zijn blik liet de mijne niet los terwijl hij sprak.

‘Bethany Church, ik wil je man zijn, en ik beloof je trouw te blijven in goede en kwade dagen, in armoede en rijkdom, in ziekte en gezondheid. Ik wil je liefhebben en waarderen, alle dagen van mijn leven.’

Toen was ik aan de beurt. Blijkbaar was ik zenuwachtig, want ik hoorde mijn stem overslaan toen ik dezelfde belofte deed, terwijl priester Mel ernstig toekeek. Mevrouw Alvarez haalde een kanten zakdoekje uit haar mouw en bette haar ogen. Terwijl ik de woorden uitsprak, kon zelfs ik mijn tranen niet tegenhouden. Voor het eerst begreep ik wat het betekende om te huilen van geluk. Xaviers duim streek over mijn hand, en even verloor ik mezelf in de diepte van zijn ogen.

Priester Mels stem bracht me terug naar het hier en nu. ‘Het is tijd voor de ringen, die jullie elkaar schenken als teken van jullie liefde en trouw.’

Xavier pakte mijn hand en schoof de ring van zijn grootmoeder om mijn vinger. Hij paste precies, alsof hij zich voor altijd aan me hechtte. Terwijl ik wenste dat we meer tijd hadden gehad om ons voor te bereiden, deed ik onopvallend mijn schoolring af en probeerde die om Xaviers ringvinger te schuiven. Natuurlijk was hij te klein en paste hij alleen om zijn pink. Xavier en ik keken elkaar verschrikt aan, bang dat we alles hadden verpest. Maar we ontspanden allebei weer toen mevrouw Alvarez giechelend haar hand voor haar mond sloeg.

‘Dan verklaar ik hierbij dat jullie voor God en Zijn Kerk zijn verbonden als man en vrouw. Wat God verbonden heeft zal een mens niet scheiden. Zegene jullie de almachtige God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Amen.’

En dat was het. De plechtigheid was voorbij en we waren getrouwd.

Mijn hele leven had ik me een buitenstaander gevoeld, die van buitenaf naar een wereld keek waar ze nooit deel van kon uitmaken. In het Koninkrijk had ik bestaan, maar nooit echt geleefd. Toen ik Xavier leerde kennen, was dat allemaal veranderd. Hij had me toegelaten, van me gehouden en zich over me ontfermd. Hij had het nooit erg gevonden dat ik anders was en had mijn hele wereld tot leven gebracht, puur met zijn aanwezigheid. Ik wist dat we nog moeilijke tijden zouden krijgen, maar nu was mijn ziel onlosmakelijk verbonden met de zijne en niets, de hemel noch de hel, kon ons van elkaar scheiden.

We vergaten te wachten op een teken van priester Mel en kusten

elkaar meteen. Die kus voelde ineens heel anders. Deze keer voelde het als iets heiligs. Mijn vleugels begonnen te zoemen onder mijn blouse en mijn huid begon te tintelen toen er zich een warme gloed door mijn lichaam verspreidde. Toen kwam het licht van mijn huid in aanraking met het zonlicht dat door het glas-in-loodraam naar binnen viel. Het barstte uit in een flits en hulde Xavier en mij in een glinsterend prisma. Priester Mel en mevrouw Alvarez slaakten verbaasde kreten, maar een tel later brak het prisma op doordat er een wolk voor de zon schoof.

Mevrouw Alvarez was zo opgewonden dat ze ons in rap Spaans uitgebreid begon te feliciteren en ons allebei zo hartelijk kuste alsof we familie van haar waren. Ze hield er pas mee op toen priester Mel ons discreet meetroonde naar het altaar om het register te tekenen.

Ik had net de pen neergelegd toen de deuren van de kapel openvlogen, met een klap waar we allemaal van schrokken.

In de deuropening stond een slungelige puber met een wat meisjesachtig gezicht en een vetkuif. Hij droeg een zwarte cape en achter zijn rug spreidden zich drie stel zwarte vleugels uit. Hij maakte een formele buiging, zonder zijn blik van priester Mel af te wenden, en kwam naar het altaar lopen met een tred die er zo geoefend uitzag dat het leek alsof hij over een catwalk liep. Een glanzende zeis zwaaide mee met zijn bewegingen. Ik wist meteen wat hij was: een doodsengel, getraind door de hoogste Engel des Doods zelf. Mevrouw Alvarez begon hysterisch te gillen en zocht snel dekking achter het altaar. Vanuit haar schuilplaats waren vurige gebeden in het Spaans te horen. Normaal gesproken zijn doodsengelen alleen zichtbaar voor degene die ze komen ophalen, maar in dit geval was de etiquette overboord gegooid. Al zijn bewegingen leken heel opzettelijk bedoeld om een duidelijke boodschap aan ons over te brengen: dit sterfgeval was ónze verantwoordelijkheid.

Instinctief duwde ik Xavier op de grond. Tegelijkertijd klapten mijn vleugels open en schermde hem af; een doodsengel kon nooit een ziel opeisen als een beschermengel erover waakte. Maar ik ontdekte al snel dat Xavier niet degene was op wie de jonge doodsengel zijn zinnen had gezet.

Zijn intense blik was op priester Mel gericht, en zijn slanke vinger wees ook recht naar hem. De priester knipperde verward met

zijn ogen en deinsde achteruit totdat hij tegen het altaar aan botste en zijn hoornen bril scheef op zijn neus zakte.

‘Ik wilde alleen maar helpen. Ik wilde alleen maar helpen,’ herhaalde hij.

‘Je bedoelingen zijn irrelevant,’ antwoordde de doodsengel kil.

Priester Mel zweeg even, maar toen rechtte hij zijn rug. ‘Ik was geroepen door de Heer, en ik antwoordde.’

‘Weet je wat zij is?’ vroeg de doodsengel. ‘Ze is geen mens.’

Priester Mel leek niet verbaasd. Hij had van het begin af aan geweten dat ik anders was, hoewel hij me er nooit vragen over had gesteld of me als een buitenbeentje had behandeld. ‘Gods wegen zijn ondoorgrondelijk,’ antwoordde hij moedig.

De doodsengel hield zijn hoofd schuin. ‘Inderdaad.’

Ik keek als aan de grond genageld toe hoe hij één hand uitstak. Priester Mel klapte dubbel van de pijn, greep naar zijn hart, hapte naar adem en zakte op de grond.

‘Laat hem met rust!’ schreeuwde Xavier, die probeerde zich uit mijn greep los te wurmen. Ik had hem vastgepind met een kracht waarvan ik niet wist dat ik die had.

De doodsengel leek ons nu pas op te merken en richtte zijn lome, slaperige blik op Xavier. De glimlach om zijn roze lippen was bijna brutaal. ‘Ik kom niet voor jou,’ zei hij. Toen liep hij naar de priester toe, die languit op de marmeren vloer lag.

Xavier verzette zich, maar hij kon niet tegen mijn engelenkracht op. ‘Beth, laat me los,’ smeekte hij. ‘Priester Mel heeft hulp nodig!’

‘We kunnen hem nu niet helpen.’

‘Wat mankeert jou?’ vroeg hij, en hij keek me met een vreemde blik aan, alsof hij me niet herkende.

‘Je kunt het niet tegen een doodsengel opnemen,’ fluisterde ik. ‘Hij handelt in opdracht. Als je hem in de weg staat, neemt hij jou ook mee. Laat me geen weduwe worden nu ik nog maar een paar minuten je vrouw ben.’

Dat leek tot hem door te dringen. Xavier verzette zich niet langer en hield zich stil, hoewel hij met smartelijke ogen hulpeloos naar zijn oude priester en mentor keek. Priester Mels lichaam schokte nog heel even, maar toen bleef hij stilliggen. De doodsengel ging bij zijn hoofd staan. Ik wist waar hij op wachtte. Een rokerige schaduw

kwam uit priester Mels open mond en bleef in de lucht zweven, als een doorschijnende kopie van het levenloze lichaam op de vloer.

‘Kom mee,’ droeg de doodsengel hem toonloos op. Hij klonk bijna verveeld. Priester Mels ziel oogde even verloren, zoekend naar een richting, maar toen gehoorzaamde hij. Samen zweefden de doodsengel en de sterfelijke ziel omhoog naar het gewelfde plafond van de kerk.

‘Waar breng je hem naartoe?’ riep ik hem na. Ik moest er niet aan denken dat priester Mel in de krocht zou belanden omdat hij ons had geholpen.

‘Zijn motieven waren puur, dus zijn plaats in de hemel blijft behouden,’ antwoordde de doodsengel zonder om te kijken of in te houden. ‘Maar zijn dagen op deze aarde zijn voorbij.’

Op de vlucht

Pas toen de doodsengel verdwenen was, durfde ik het aan om Xavier los te laten. Hij sprong op en liet zich op zijn knieën naast priester Mels levenloze lichaam vallen. De ogen van de priester waren nog open, maar nu waren ze mat en glazig.

Een ademloze mevrouw Alvarez kwam achter het altaar vandaan. Ze beefde over haar hele lichaam en keek angstig naar ons. Even bleef ze in het middenpad staan en hield met trillende handen het met edelstenen bezette crucifix om haar hals vast. ‘*Santo cielo!* Moge God ons allemaal genadig zijn,’ jammerde ze voordat ze blindelings de kapel uit stormde.

‘Wacht!’ riep ik haar na. ‘Mevrouw Alvarez, alstublieft!’ Maar ze keek niet meer om. Ze wilde alleen maar zo ver mogelijk weggelopen van wat ze zojuist had gezien.

Toen ze weg was, keek Xavier me met ogen vol verdriet aan. ‘Wat hebben we gedaan, Beth? We hebben iemand vermoord.’

‘Nee, dat is niet waar.’ Ik knielde bij hem neer en pakte zijn handen vast. ‘Luister naar me, Xavier, dit is niet onze schuld.’

‘Ze hebben hem opgehaald uit wraak,’ mompelde Xavier, en hij wendde zijn gezicht af zodat ik niet zou zien hoe overstuur hij was. ‘Omdat hij instemde met dit huwelijk. Als hij ons niet had geholpen, had hij nu nog geleefd.’

‘Dat wisten wij niet.’ Ik draaide zijn kin naar me toe en probeerde zijn blik te vangen. ‘Wij zijn hier niet de moordenaars.’

Ik legde mijn hand op priester Mels oogleden en sloot ze voor altijd. De woede borrelde in me op over de onrechtvaardigheid van wat hier was gebeurd, maar ik wist dat we daar niets mee opscho-

ten. Ik bad in stilte dat priester Mels ziel rust zou vinden. Xavier staaarde nog altijd verslagen naar het lichaam op de vloer.

‘Ze hebben alleen een einde gemaakt aan zijn aardse bestaan,’ vertelde ik hem. ‘Hij heeft nu rust. Dat weet je toch wel?’

Xavier knikte en probeerde de tranen weg te knippen die zich achter zijn lange wimpers verzamelden.

We schrokken allebei van het geluid van een auto die met piepende remmen voor de kapel tot stilstand kwam. Het werd meteen gevolgd door dichtslaande autoportieren en stampende voeten op het paadje naar de deur.

Toen Ivy en Gabriël Saint Mark’s binnenstormden, hadden ze maar een fractie van een seconde nodig om zich een beeld te vormen van wat er was gebeurd. Ze vlogen in een waas het gangpad door en werden pas weer duidelijk zichtbaar toen ze vlak voor ons stonden. Gabriëls mooie gezicht stond gefrustreerd en hij streek met zijn hand door zijn zandkleurige lokken.

Ivy’s losse goudblonde haar zat in de war en haar gezicht stond op onweer. ‘Wat hebben jullie in godsnaam gedaan?’ vroeg ze op een toon die ik nog nooit van haar had gehoord. Haar stem klonk een stuk lager dan anders en leek van heel diep uit haar borst te komen.

Gabriël stond alleen maar zwijgend op zijn kiezen te bijten. ‘We zijn te laat,’ zei hij uiteindelijk. Zijn blik ging naar onze trouwringen en het lichaam op de vloer. Hij gaf geen krimp; kennelijk was hij niet verbaasd bij het zien van het eerste slachtoffer van onze noodlottige liefde.

‘Dit is een bespotting,’ Ivy schudde verbijsterd haar hoofd. ‘Deze opstandigheid zal niet onbeantwoord blijven.’ Haar doorgaans zo koele grijze ogen hadden een vreemd donkere tint aangenomen en ik dacht kleine vlammetjes in haar irissen te zien.

‘Niet nu.’ Gabriël gebaarde naar de deur. ‘We moeten hier weg.’

Ze grepen ons allebei bij de schouders en sleepten ons mee door het gangpad. Wij waren te verdoofd om ons te verzetten. De zwarte Jeep stond voor de kerk. Ivy smeed de portieren open met meer kracht dan nodig was; de hele auto wiebelde ervan. ‘Instappen,’ beval ze. ‘Nu.’

‘Nee,’ protesteerde ik, terwijl ik zwakjes probeerde me van hen

los te maken. ‘Ik ben het zat dat iedereen ons steeds de wet voorschrijft!’

‘Bethany, was je nou maar eerst naar mij toe gekomen,’ zei Gabriël met een stem die droop van teleurstelling. ‘Ik had jullie kunnen helpen de juiste keus te maken.’

‘Dit is de juiste keus, Gabe,’ zei ik overtuigd.

‘Jullie hebben de wetten van de hemel overtreden en de voortijdige dood veroorzaakt van een geestelijke,’ zei mijn zus met opeengeklemde kaken. ‘Heb je dan nergens spijt van?’

‘Wij wisten niet dat dat zou gebeuren!’

‘Natuurlijk niet,’ zei Ivy, en ineens begreep ik wat de uitdrukking ‘als blikken konden doden’ betekende. ‘Verwacht je dat we je maar blijven verdedigen, wát je ook doet?’

‘Nee, ik zou het alleen fijn vinden als jullie de zaken eens vanuit óns standpunt konden bekijken!’

‘We wilden alleen maar samen zijn,’ zei Xavier. ‘Dat is alles.’

Zijn uitleg leek de boosheid van mijn zus alleen nog maar erger te maken. ‘Instappen!’ brulde ze. Haar toon verbaasde ons allemaal. Toen keerde ze ons de rug toe en leunde tegen het portier aan de passagierskant. Haar hele houding straalde spanning en woede uit.

‘We gaan wel mee,’ zei ik rustig, in een poging iets van kalmte terug te brengen in de escalerende situatie. ‘Zeg dan alleen waar we heen gaan.’

‘Jullie moeten weg uit Venus Cove. Nu meteen. Er is geen tijd te verliezen,’ zei Gabriël. ‘We leggen het onderweg wel uit.’

Ik zag ineens dat de adertjes in Gabriëls nek klopten. Ivy wrong haar handen en bleef schichtig langs de straat kijken. Ontging me soms iets? Ik snapte best waarom ze zich zo druk maakten over ons impulsieve besluit om te trouwen, maar ik zag aan mijn broer en zus dat er meer aan de hand was. Als ik ze niet beter had gekend, zou ik hebben gezegd dat ze bang waren.

‘Gabe, wat is er aan de hand?’ Ik raakte zijn schouder aan en werd nu zelf ook bang.

De emotie op zijn gezicht was er een die ik nog nooit bij hem had gezien: verslagenheid. ‘Het is hier niet meer veilig voor jullie.’

‘Wat?’ Xavier legde instinctief zijn arm om mijn schouders. ‘Waarom niet?’

‘Ik weet dat we problemen hebben veroorzaakt,’ zei ik. ‘En ik vergeef mezelf nooit wat er met priester Mel is gebeurd, maar ik snap het niet! Dit heeft met niemand iets te maken, behalve met ons. We wilden alleen maar trouwen. Dat is toch niet zo vreselijk?’

‘Wel in de ogen van de hemel,’ zei Ivy, en haar ogen, met de kleur van regenwolken, leken nu voor het eerst wat rustiger.

‘Dat is niet eerlijk,’ protesteerde ik, terwijl ik tranen voelde opkomen. Ik schoof op de achterbank, verpletterd omdat ons geluk alweer zo snel ten einde kwam.

Gabriël, die voorin zat, draaide zich om. Hij keek Xavier met harde ogen aan. ‘Luister heel goed.’

Xavier verbleekte en slikte moeizaam.

‘Jullie moeten niet alleen maar weg,’ vervolgde Gabriël. ‘Jullie moeten vluchten.’

Mijn broer scheurde in volle vaart de stad uit, de heuvels in. Ivy beet hard op haar onderlip en hield zich vast aan het dashboard. Ondanks hun belofte om het uit te leggen, zeiden ze geen van beiden een woord. Xavier en ik hielden elkaar vast en probeerden niet meteen van het ergste uit te gaan. Dit was nou niet bepaald de huwelijksreis die ik in gedachten had. Ik hoopte alleen maar dat Xavier geen twijfels kreeg.

Door de achterraut zag ik mijn geliefde stadje steeds kleiner worden. Het laatste wat ik zag waren de spitsen van de klokkentoren van Bryce Hamilton, die oprezen boven de glooiende heuvels, maar toen nam mijn broer een scherpe bocht naar links en reed een zandweg tussen de struiken in, en Venus Cove verdween uit het zicht. De enige plek die ik ooit mijn thuis had genoemd! Ik wist niet hoe lang het zou duren voor ik er weer zou komen, óf ik er ooit nog wel zou terugkomen. Mijn hoofd tolde bij die gedachte.

Plotseling schoot me te binnen waarom Gabe zo veel haast had om van de hoofdweg af te komen. Hij wilde helemaal uit het zicht zijn. En zelfs toen minderde hij nog geen vaart. Het was een hotsende rit; er vlogen steentjes onder de banden vandaan en laaghangende takken sloegen tegen de zijkant van de Jeep. Zelfs de bomen leken ons te willen dwarszitten. Ik keek naar de wolken, die elastisch werden en vreemde vormen aannamen. Een dichte massa wolken rekte zich uit tot hij leek op een uitgestoken hand waarvan de wijs-

vinger recht naar ons wees. Een tel later trok de vinger zich terug en werd weer een wervelende massa wolken. Of ik het me nu had verbeeld of niet, ik wist dat het een teken van veroordeling was. Zo zou mijn huwelijk met Xavier ongetwijfeld worden gezien: als een rebelse daad, verraad tegen het Koninkrijk, strafbaar volgens wetten die ik op mijn jonge leeftijd nog niet begreep. Of eigenlijk waren mijn menselijke eigenschappen nu zo dominant dat alle wetten van de hemel voor mij onbegrijpelijk waren. Mijn liefde voor Xavier had mijn loyaliteiten verschoven; ik voelde me niet langer verbonden met mijn oude thuis.

Ik wist dat we steeds hoger de bergen in gingen, want de lucht die door mijn raampje naar binnen kwam voelde ijler. Om mijn gedachten af te leiden van wat er voor ons lag, telde ik de paarden in de weilanden langs de weg. Ik hoopte dat mijn broer en zus hun woede op mij zouden botvieren, en niet op Xavier. Ik wist dat ik me zou moeten verontschuldigen, toegeven dat we een fout hadden gemaakt. Maar ik had geen spijt van wat we hadden gedaan. Nog niet, althans.

De dag die nog maar enkele uren geleden zo volmaakt had geleken, was helemaal verpest. We zaten zo lang in de auto dat ik mijn besef van tijd kwijtraakte. Ik vroeg me af hoeveel uur we al reden. Waren we staatsgrenzen overgestoken? Ik had het gevoel dat we Georgia achter ons hadden gelaten. Het landschap was hier beslist anders. De bomen stonden dichter op elkaar en waren hoger. De lucht rook fris, als verse appels. We reden naar het noorden; ik zag de wazige blauwe omtrekken van bergen in de verte, maar ik durfde niet te vragen welke het waren. Xavier staarde zwijgend uit het raam. Het was duidelijk dat hij nog steeds aan priester Mel dacht, dat hij alles wat er was gebeurd steeds opnieuw in zijn hoofd afspeelde en probeerde te bedenken of hij er iets tegen had kunnen doen. Ik wenste dat ik hem kon troosten, maar woorden zouden niet helpen of zijn verdriet en schuldgevoel wegnemen.

Eindelijk stopten we voor een blokhut die zo in de omgeving opging dat ik hem pas zag toen we vlak voor de groengeschilderde deur stonden.

‘Waar zijn we?’ vroeg ik, terwijl ik de dennenlucht opsnoof.

‘In de Smoky Mountains.’ De stem van mijn broer was een laag gebrom. ‘In North Carolina.’